

DEN GYLDNE SKÅL

RUINBYEN BOG 2 DØDENS BYTTE

Skrevet af Peter Gotthardt
Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

Alvilda

Morgengry kommer fra
skypaladset i himlen.
Hendes opgave er at
bevogte den gyldne skål.
Da hun mistede den, blev
hun forvist til jorden.

Aben Kógoro kan godt
lide sjov og eventyr. Og
et rask slagsmål går han
heller ikke af vejen for.

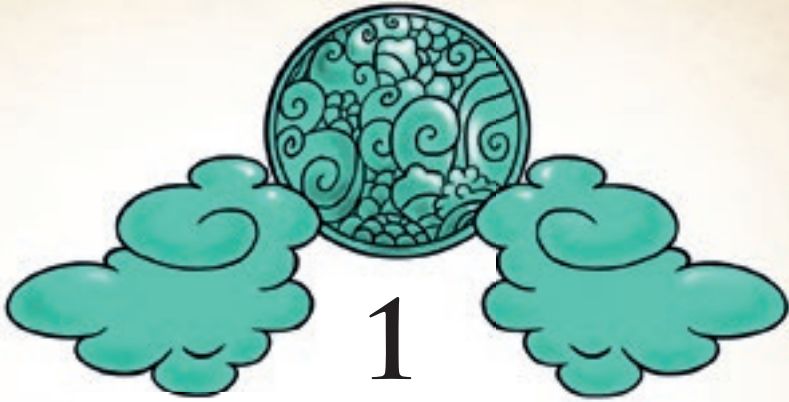

Fem er en forældreløs hyrdedreng.

Han har lovet at hjælpe med at
finde skålen, så Morgengry kan
vende hjem.

Den gyldne skål tilhører
himmeldragen. Det
er vandet fra skålen,
der får det til at
regne på jorden.

De to børn og aben kom gående op gennem en dal, der var omgivet af høje klippesider. Længere fremme mellem bjergene håbede de at finde det sted, hvor den gyldne skål var skjult.

Dagen var næsten forbi. Det begyndte at blive køligt.

”Åh, hvor er jeg træt!” sukkede Morgengry.

”Jeg kan snart ikke gå længere.”

”Vi må finde et sted at tilbringe natten,” sagde Kógoro og så sig omkring.

Fem rettede på den sæk, der hang over hans skulder. Den var fuld af frugt. Et sted undervejs havde Kókoro ryddet et træ for modne blommer.

”Dér!” sagde Kókoro. Han pegede med den stav, han havde i hånden.

Et stort fyrretræ voksede op ad en klippevæg. Jorden under træet var dækket af et tykt lag visne nåle.

”Her kan vi jo ligge blødt og godt,” sagde Kókoro. ”Men først noget mad!”

Morgengry og Kókoro gik i gang med blommerne.

Fem vendte bunden i vejret på sækken. Der lå resten af det brød, han havde fået fat på dagen før. Da han havde spist det, var han stadig sulten.

”Tag dog et par blommer,” tilbød Kókoro.

”Frugt er ikke mad,” vrissede Fem.

”Som du vil,” sagde Kókoro. ”Så bliver der mere til os andre. Ikke, Morgengry?”

Hun nikkede og tog en stor bid af sin blomme.
Saften løb ned over hendes hage, så hun måtte tørre
den bort med fingrene.

Hun kan sagtens, tænkte Fem. Hun kan leve kun
af frugt og blomster. Det kan jeg ikke.

Mens de spiste, blev skumringen til mørke. En fugl skræppede et sted inde mellem klipperne. Ellers var der stille overalt.

Da blommerne var slut, lagde Kógoro sig til at sove. Fem gabte. Han var godt træt efter en lang dag.

En hvidlig dis steg op fra floden i dalens bund. Den var kold og klam og bragte fugt med sig.

”Jeg fryser,” sagde Morgengry. ”Du må tænde et bål.”

Fem gabte igen og mumlede: ”Vi har ikke noget brænde.”

”Så kan du vel samle noget,” sagde hun utålmodigt.

”Hvorfor skal jeg hoppe og springe for dig?” fnøs han.

”Hør nu her!” sagde hun skarpt. ”Vi aftalte, at du skulle hjælpe mig.”

”Jeg er ikke din tjener, at du ved det!” råbte Fem.

”Bare fordi du er en af de himmelske, så tror du, at du kan kommandere rundt med mig.”

Deres vrede stemmer vækkede Kógoro.

”I larmer jo, så man ikke kan sove,” sukkede han.

”Det er ham, der ...” begyndte Morgengry.

”Det er hende!” afbrød Fem. ”Hun ...”

”Stille, begge to!” sagde Kógoro. ”Vi er langt ude i vildmarken. Og det er nat. Man ved aldrig, hvem der lytter.”

Morgengry så sig omkring med forskrækkede øjne.

Hun sidder jo og ryster, tænkte Fem. Af frygt eller af kulde? Lige meget. Det er vist bedst at tænde et bål.

”Jeg prøver at finde lidt tørt træ,” sagde han og rejste sig.

Et stykke fra stien lå et væltet træ. Der kunne han sikkert finde nogle knækkede grene.

Han gik ned ad skråningen med langsomme skridt for ikke at snuble over noget. Det var helt mørkt nu.

Han lagde ikke mærke til de tre væsner, der lå og lurede bag en klippeblok. Så snart han var kommet forbi, gav de sig til at hviske sammen.

”Hørte I det?” sagde den ene og løftede sine spidse ører.

”Det kan du tro!” svarede den anden og blottede sine skarpe tænder.

”Kom!” sagde den tredje og rejste sig lydløst.
”Kong Grum belønner os helt sikkert, hvis vi kommer hjem med sådan et bytte.”

